

Păun Împărat

Basm pentru cei ce vor schimba lumea.

Doi moșnegi morocănoși și un păun fermecat

Erau odată, de demult, cam la două clipite după facerea lumii, doi oameni morocănoși și arțăgoși de nimeni nu voia să treacă prin dreptul caselor lor, darămite să intre în vorbă cu ei. Numai copiii, cumiței și neștiutori, mai încercau să-i înveselească pe cei doi moșnegi cu bărbile albe.

Și când toată lumea se bucura de căldura soarelui și de clipocitul verde al frunzelor, Arin și Paltin (căci așa îi chema pe cei doi ursuzi) oftau și scrâșneau din din ți, cât era ziulica de lungă. Ședeau pe prispă și se uitau când unul către altul, când către drum sau mai sus, către munții cei înalți și mai-mai că nu lăcrimau de ciudă.

Nimeni nu știa ce of aveau ei, că doar nimic nu le lipsea. Pe la picioarele lor se zburătăceau găinușe gălăgioase, cocoși din cei aprigi și degrabă cântători, iepuri iuți de picior și câte și mai câte orătării dragi omului, iar gardurile le erau pline de zorele, de zmeuri și de crini împărătești. Așa erau ei, fără vreo pricină anume. Ce să le faci?

- Bună dimineața, nene Arin! Să trăiești, nene Paltin! striga câte un copil ce se nimerea a trece pe lângă ogrăzile celor doi neguroși.

Și ce crezi, că primeau vreun răspuns la așa frumoase urări? Dă de unde? Urâcioșii oftau și mai tare, iar în zilele cele mai bune, poate, poate scăpau câte un mârâit ciudos. Atât.

Ani de zile oamenii din sat au stat la sfat să vadă ce-i de făcut, dar nu au reușit să îi îmbuneze cu niciun chip. Le-au dus de-ale gurii, i-au chemat la horă, le-au spus snoave din cele vesele cu pitici năzdrăvani și iepuri vorbitori. Degeaba! Ioc!

Cei doi parcă se înnegurau pe zi ce trece și nimic nu-i împăca!

Într-o bună zi, ce să vezi? Se treziră oamenii în hărmălaie veselă și chiote de copilași de-ți țiuiau urechile.

- Ia uite-l, mă, ce frumos zboară și ce aproape e de noi! striga un prichindel atât de voios, de parcă văzuse pe Moș Niculae, nu alta!

- Și ce pene colorate are, parcă-s rupte din rai! striga altul, și mai bucuros de vederea păsării măiastre.

- Și cum se aprinde aerul în jurul lui, câte lumini se nasc pe cer din bătăile lui de aripi! striga altul.

S-au strâns oamenii din sat să vadă despre ce minune sporovăiau copiii și chiar minune au văzut.

Un păun mare, mai mare decât toți cei pe care îi văzuseră până atunci, zbura jos, cam la un stat de om, de-a lungul și de-a latul satului, de parcă ar fi căutat pe cineva. Într-un târziu, după ce toți oamenii l-au văzut și s-au minunat de frumusețea lui împărătească, a mai bătut de două ori larg și încet din aripi și s-a așezat tocmai pe stâlpul dintre gardurile celor doi morocănoși.

Moș Arin și Moș Paltin se aflau atunci tot pe prispă, ca în fiecare zi. Au ridicat și ei ochii către pasărea măiastră ce poposise la ei, dar, mirare! gurile nu li s-au mai strâmbat a lehamite, ochii nu li s-au mai întors cum se întâmplase de atâtea și atâtea ori la vederea vreunei frumuseți în anii ce trecuseră.

Fetele nu li se mișcară defel, nu se vedea pe ele nici mirare, nici spaimă, nici nimic. Doar ochii lor bătrâni începură a sclipi ca ai feciorilor în putere și nu se dezlipeau de la păunul ce se uita țintă la ei și părea că le spune, fără vorbe, o poveste numai de ei auzită.

Stătură așa, înlemniți, vreme de un sfert de ceas sau mai bine, timp în care sătenii aproape că nu suflară, de teamă să nu alunge frumosul vizitator și să destrame vraja. Dar, deodată, firea morocănoasă a lui Arin dădu în clocot și omul zvârli cu un retevei de lemn înspre păun și-l lovi în picior.

Păunul bătu din aripi puternic de stârni aerul și praful dimprejur și zbură drept, până dincolo de soare.

După așa urâtă și fără de rost faptă, treziți ca dintr-un vis, fiecare pe prispa lui, Arin și Paltin căscară cu gura până la urechi și adormiră pe loc. Păreau învăluiți de o vrajă bună care să le mai domolească amărăciunea. Sau poate să fi fost o vrajă din cele rele?

Oamenii nu știau ce putea fi, dar lucru obișnuit nu era!

Deodată, ca prin minune, colbul stârnit de aripile mari ale păunului se făcu suveică și ridică pe cei doi în văzduh. Sătenii priviră înfricoșați cum moșnegii sunt purtați sus, mai sus, și duși de vârtejul de praf până ce dispărură departe, în înaltul cerului.

- Ce să mai fie și asta? întrebă învățătorul satului ca pentru el.
- Eu așa minune nu am pomenit de când sunt, zise și părintele care deslușea în predicile sale toate câte se petreceau pe lumea asta și pe cealaltă.
- Eu zic să-l chemăm pe Izvor, vânătorul cu corn de argint și săgeți de fier. El să prinză pasărea, s-o cerceteze și să-i aducă pe moșnegi înapoi.
- Așa este! Bună idee! Să vină Izvor vânătorul! strigară și alții.

- Dar de ce, nene? strigară copiii în cor. Ce v-a făcut Păun Împărat? N-ați văzut ce smaralde are în pene și ce frumos a zburat el peste satul nostru? De ce să-l prindeți? De unde știți voi că le face rău moșnegilor morocănoși?

- Ete, na! L-ați și botezat acum? Păun Împărat, auzi!, se răstiră supărați sătenii.

- Păi, el trebuie să fie Împăratul păsărilor! Nu ați văzut cât este de frumos? strigară copiii.

Dar cum lumea noastră este rânduie pe dos și de multe ori înțelepciunea blândă a copiilor nu este luată în seamă de cei mari, așa fu și atunci. Nimeni nu ascultă povața micuților și cu toții plecară înspre codru, acolo unde Izvor-Vânător își petrecea mai toată ziua.

Nu le luă mult și-l găsiră în Poiana Cerbului, acolo unde voinicul adăsta după goana spornică pe care o avusese dis-de-dimineată, când ieșise la vânătoare de mistreți.

Sătenii începură a vorbi cu toții de-odată și a povesti ce pățanie nemaiauzită se întâmplase în satul lor.

- Ei, ce zici de asta, vânătorule? îl întrebă învățătorul.

Dar Izvor nu răspunse. Se așeză pe un ciot de lemn ca un om bătrân și oftă. Apoi spatele se îndreptă, mâna puternică strânse arcul mai, mai să-l fărâme și vorba lui limpede, argintie, se auzi în toată pădurea, săgetată ca razele soarelui printre copaci.

LIBRIS | Wattpaw books

- Să mă ascultați cu mare băgare de seamă!... Nimeni să nu îndrăznească să facă rău păunului ăsta! În neamul Izvoareștilor știm bine povestea lui. Dar nu avem îngăduința să o spunem! Doar când simțim că ni se apropie și nouă sorocul să trecem dincolo, fiecare vânător din neamul meu își cheamă la căpătâi copilul cel mai destoinic și spune povestea lui Păun Împărat.

- Păun Împărat... se minună părintele. Dar de unde ai știut tu să-i spui așa, măi năpârstocule? întrebă el pe copilul ce vorbise mai devreme, în sat.

- Copiii știu! răspunse Izvor-Vânător. În inimile lor goale de rău se mai aude, încă, ecoul raiului din care venim cu toții, așa cum în peșterile munților răsună vocile urieșilor ce au trăit pe pământ înaintea noastră. Dar cine să-i asculte? Să faceți cum spun și altfel, nu! Să vă purtați cu mare grijă dacă păunul s-o mai întoarce vreodată! Să nu încercați să-l prindeți că mare năpastă veți aduce peste satul nostru și peste întreaga lume! Iar dacă vreun smintit va vrea să aducă vătămare lui Păun Împărat, să-l alungați de la voi. Cu viața voastră să apărați măiastra cu aripi de smaralde și diamant!

Oamenii s-au uitat mirați unul la altul și nu au suflat o vorbuliță. Izvor nu vorbise niciodată atât de mult și atât de tăios. Era puternic cât doi, dar se arăta sfios în preajma oamenilor și mereu cuviincios. Acum îi certase ca pe niște prunci neștiutori și în glasul său se citea spaima că ceva rău s-ar fi putut întâmpla...Ceva foarte rău!

- Ce să fie? Ce l-o fi speriat așa? zise părintele.

- Nu știu, dar parcă mi-a înghețat sufletul de vorbele lui spăimântate! răspunse învățătorul

- Hai după el! Să vedem încotro merge așa cătrănit!